

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números anteriors 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mar, núm. 20, botiga.
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1⁵
Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2⁵⁰.

«LO GENERAL CASSOLA HA ACEPTAT LAS MODIFICACIÓNS DEL SR. CÁNOVAS EN LO PLAN DE REFORMAS MILITARS.»

Pobre nano, preu voldria
anar sol, fer de las sèvas...

Pero aquí, qui mana, mana:
y qui mana es la niñera.

«LA CAMPANA» NO MENJA.

DIUMENJE vaig rebre una targeta suscrita per D. Francisco de Paula Rius y Taulet, D. Manuel Girona y D. Carlos Pirozzini Martí, ab la qual aquells senyors me convidaven a assistir al *gaudeamus* que havien disposat en lo Palau de Bellas Arts, per donar *una mostra de consideració* als representants de la premsa nacional y extranera que s' trobaven en la nostra ciutat.

Després de reflexionar llarga estona, crech haver donat ab la verdadera causa de aquesta festa, en aparença completament inmotivada.

Los firmants de la invitació s' havien compromés formalment davant de Barcelona, d' Espanya y del món enter a obrir ó inaugurar (lo mateix tè) l' Exposició universal, lo dia 8 de abril del corrent any, y a pesar de això, avuy, dia 14, lo Parch sembla un camp perdut, las obras estan à mitj fer, los traballs segueixen molt desmayats y no s' prevéu lo final de l' aventura en que aquells senyors han arrastrat à Barcelona, de manera que la premsa podia cridarlos à comptes y tirarlos en cara la seva informalitat, y la seva lleugeresa.

¿Qué han fet ells per escaparse de la pallissa que s' anava à caure à sobre? Han obsequiat à la premsa ab un àpat suculent: s' han amparat darrera de una barriada de copas de Champany... y ha sortit en sos llabis allo de «la prensa, ese heraldo de la civilización y del progrés» y altres magarrufas pei l' istil que à res duheixin.

Per aquest motiu LA CAMPANA DE GRACIA va abstir-se de assistir à un acte, pèl qual no se sent ab prou estomach.

Resolts à conservar la més absoluta independència, renunciem desd' ara à tot tiberi que à la sombra de la Exposició puga oferirse'sns. Precisament si hem condemnat la celebració de aquesta, no ha sigut per mermar poch ni molt la importància ni la glòria de Catalunya; sinó perque pressentíam que la tal Exposició no era més que un pretext per tirar la casa per la finestra y menjar, beure y divertir-se à costa de la ciutat.

Los nostres pressentiments van realisantse.

La Exposició està encara molt lluny de ser un fet. Y s' apats ja s' estalonan. Falta activitat per terminar las obras y 'n sobra per sufregir l' arrós. Faltan capitals per donar cima als compromisos contrets, y s' gastan tantament menjant, bebent y brindant. La Corporació municipal ha fet poch menos que suspensiò de pagos; no se satisfan los comptes atrassats de dos y hasta de tres anys; los acreedors se 'n van desesperats de la caixa, ahont los diuen que aquesta està tancada per ordre del arcalde, y l' endemà per tot consol, han d' enterar-se dels explodors de un nou banquete y dels brindis desaforats del ciutadà benemèrit.

Precisa portar unas patillas com las d' ell, per no véureseli 'l color de las galtas.

Matar las penas à tragos pot ferho qui satisfà de la seva butxaca 'l gasto que això li porta; pero per pagar aquests tragos ab los diners dels altres, realment no s' necessita *vara*, sinó *barra*, molta *barra*.

¿Y haviam de autorizar ab la nostra presencia tanta despreocupació unida à tal despilfarro?

May de la vida.

No 'ns interessan tan las * excelencies de un bén combinat *menú* de richs menjars y de vins exquisits, com lo *menú* de penas y sufriments que va devorant la ciutat de Barcelona, y això que s' actuals no son més que 'l preludi dels moltissims que li estan reservats.

Ab tot y las obras de l' Exposició, traball fictici, que representa sols, y encare per limitadas personas, una relativa abundància, comprada ab la fam de demà, hi ha à Barcelona multitud de fàbricas paralitzades y un número immens de obrers sense feyna y condemnats à de juní forsos.

¿No es un contrast horrible 'l que ofereixen las orgias municipals al costat de tanta miseria y de tantas privacions?

Es més: fins los obrers que traballan, à penas poden subvenir à sas necessitats més apremiants. Lo pà, lo vi, la carn, tots los queviures los hi arriban à la taula considerablement mermats, à causa del impost de consums que gravita principalment sobre 'ls articles de primera necessitat.

Ara bé: ¿qui percibeix aquest impost? L' Ajuntament. En què l' emplea? En àpats, tiberis y francatxelas. L' import del piscolavis del diumenje representa 'l sacrifici de centenars, de milers de famílies traballadoras. Lo pà y 'l vi que se 'ls tréu de la boca, à elles que tan ho necessitan per reparar las sèvas forsas, entràn en l' es-

tómach dels regidors y dels seus convidats en forma de trutas, pastel de singlar, y vins exquisits y preciosos.

Los explodors del convit tancan un fondo de miseria y de injusticia.

¿Podíam autorizar ab la nostra presencia un espectacle tan repugnant?

De cap manera.

Una sola invitació estàm disposats à acceptar dels autors de l' Exposició.

Consti desd' ara, que 'l dia que 'ns cridin à examinar los comptes de lo que avuy se derrotxa, no 'ns hi haurán de invitari dugas vegadas.

Prometém assistirhi de rigurosa etiqueta.

Y hasta portarem lentes, perque en l' exàmen que practiquem no se 'ns escapi ni una xifra.

Fora de això, res més.

Boca tancada, sempre que 's tracti de menjar; ara per censurar lo que sigui digne de censura, procuraré tenirla bén oberta y ab los ullals à punt.

P. K.

os carlins de las Vascongadas están traballant ab activitat per alcansar lo reconeixement de la deuda carlista.

¿Y donchs que fa senyor Sagasta, que no 'ls atén?

Acontétils, home, acontétils, mal tingui d' embargar totas las fincas que no ho han sigut encare, y 'ls carlins, com à gent de Iglesia que son, ja li dirán de missas.

En Cassola ja té un padri per las sèvas reformas militars.

Aquell valent que tot volia matarho, al últim ha anat à raure à mans de 'n Cánovas.

Se tracta del servei militar obligatori, es à dir, de que tots los espanyols serveixin à la patria ab las armas à la ma.

Lo general Cassola no sabia sortirse'n, y en Cánovas ha trobat lo deslloridor de la cosa.

Veuran que será bonich.

Los quintos espanyols se dividiran en dos classes: quintos richs y quintos pobres, ó en altres termes: quintos de ranxo y quintos de bisitech.

Los pobres servirán tres anys, viurán malament insatil en los quartels y suportaran totas las penalitats inherents al servei militar.

En cambi 'ls que puguin pagar 300 duros y costejarse l' armament y l' equipio, ab un any quedarán llestos, y si fan bondat ab menos de un any, formaran un cos especial en las capitals, y per ells lo servei serà un recreo, una bromà, un incident divertit de la juventut.

Pobre democracia! Quan en Sagasta 't deixi, tu podrás dir.

—Miréu com m' han posat...

Sembla que si en Romero Robledo y en Lopez Dominguez acaban per rompre definitivament, lo pollastre de Antequera té 'l projecte de ingressar en lo partit sagasti.

Ab tal motiu podrà dir com D. Juan Tenorio:

«Ha recorrido mi amor
toda la escala social.»

Y 'l partit sagasti podrà felicitarse.

Si fins ara havia constat ab un tupé, ab l' ingrés de D. Paco en las sèvas filas contará ademés ab una cresta.

A Fransa forma part del nou govern M. Freycinet, lo qual desempenya la cartera de la Guerra.

Y tot lo país, y principalment l' exèrcit, ha rebut ab aplauso que sigui un home civil lo jefe superior de la forsa armada.

Se desitja saber quants pronunciaments no 's presentarien aquí à Espanya si arribava à adoptarse una mida per l' istil.

La nació que posa homes civils per tot, es una nació civilizada.

En dos departaments de Fransa ha sigut elegit diputat lo general Boulanger, apoyat eficacement pels demagogos y 'ls imperialistes.

Lo fet es desconsolador.

Pero no importa: la República sabrà defensarse.

Lo Czar de Rusia y 'l Papa Lleò XIII al últim s' han entès, y com la intel·ligència entre dos personatges de tantas campanilles exigeix quan menos una víctima, la víctima en aquesta ocasió, es 'l heròica, la desgraciada Polònia.

Consent lo Czar en que 's nombrin 48 bisbes cató-

lichs, y consent lo Papa en que s' emplehi l' idioma rus en los actes eclesiàstichs.

Y un y altre estan conformes en que 'ls bisbes catòlics, en la missa, dirigeixin al cel las oracions per la prosperitat del Papa y del Czar de Rusia.

**

Pobre Polònia!

No guardava de la seva existència més que 'ls tristes records de sa gran desventura y l' idioma.

«Qui llengua té, à Roma va» diu un adagi.

La catòlica Polònia ha anat à Roma y li han arranca la llengua.

Fins per encomenarse à Déu se li obliga à usar l' idioma detestat dels seus odiosos dominadors.

Lo Consistori dels Jochs Florals de 1888 ha publicat 'l corresponsal cartell, que conté alguns premis importants, que no dupto se 'ls disputaran los poetes, enemics de doblegar l' espina.

¿Y qué han fet los *butiflers* davant de la iniciativa dels que prenen conservar las tradicions y tendències verdaderas de la Institució? ¿Qué han fet los que per un acte de cortesania renyit ab lo caràcter català, van trepitjar los Estatuts de la Institució, aplassant la festa, per móvils politichs, à riscos de convertir los Jochs Florals en una de tantas moixigangas exposicionistas?

Què volen que hagin fet: han acudit al governador, demandant que 'ls ampari y assistesca.

—Senyor governador: mirí que aquests m' escarneixen!...

Criatures!

En Puigcerver ha presentat los pressupostos, dels quals resulta un *superavit* de 2. millions 300 mil pesetas.

Las Corts ara s' entretindran discutintlos, perdent temps y saliva inútilment, quan en realitat lo que haurian de fer seria cridar al ministre que tan felissas se les promet y dirli:

—D. Joaquim, fém un pacte: aquests dos milions y pico que han de sobrar son 'de vostè; en canvi si falta alguna cosa, vostè li posarà de la seva butxaca.

Quan s' hi jugan, que l' autor de uns pressupostos tan bens combinats sobre 'l paper, dimitiria al acte.

Lo qu' està passant à Alemanya, no té dibuix.

L' actual Könprinz, en una festa ab qu' en Bismarck va obsequiarlo, dirigi paraules ofensives contrà 'l seu pare.

Y en Bismarck, lluny de correjirlo, va callar.

Lo canceller de ferro tracta d' exercir una pressió molt odiosa sobre l' emperador.

Aquest vol casar à una sèva filla ab Alejandro de Battenberg, lo soberà destronat de Rumania, y à pretest de que aquest enllàs disgustaria à la Russia, amenassa dimitir, dat cas que 's tiri endavant.

Aquesta amenassa ha produït à Alemanya grans perturbacions.

¡Ay si jo 'm trobés al puesto del Emperador!

¡Quina plantofada no se 'n enduria 'l meu noi gran!..

¡Y de rebòt, quina altra à n' en Bismarck!...

Lo duc de Montpensier dintre de poch se dirigirà al estranger, ahont pensa permaneixer per espai de molt temps.

Si 'm vol creure, fassi una cosa: no torni fins que jo li digui.

S' estranya algú de que mentres ara com ara casi totes las províncies d' Espanya demanan protecció, Catalunya, tan energica en la defensa dels principis proteccionistes, no digui avuy «aquesta boca es mèva.»

Si bé 's considera Catalunya ja va dirho tot, quan era hora d' evitar las desgracias que 'ns han cayut à sobre.

Avuy no 'ns queda més recurs que rosegar l' os, y boca que rosegala l' os, no piula.

CARTAS DE PORA.—Mossén Claparols (a) *El Baile*, vicari de Cervià 'l dia de Pasqua las va emprendre contra un periódich de Figueras, dient qu' era pècat lleigirlo, y de periódich en periódich va arribar fins à la **CAMPANA DE GRACIA**. Déu li pagui la propaganda.

Contra qué dirian que las ha empresat lo rector de Prats de Rey? Contra 'ls almanachs de Bristol; de Mayer y de Alomar y altres per l' istil en que se anuncian medicaments, à pretest de que son almanachs protestants, ja que no s' anuncia en ells los días de missa de precepte. Ignora, per ventura, 'l rector de Prats de Rey, que 'ls días de anar à missa, 'an suprimise, ja fa alguns anys, de acort ab lo Papa? Qui sab! Potser, en concepte del rector de Prats de Rey hasta 'l Papa està tocat de protestantisme.

Lo dia de Dijous Sant va succehir à Mora la Nova una escena molt xuca. Se verificava la professò, precedida, com de costum pels armats, y 'l capitá Manaya conegit per las idees liberals, anava evolucionant y lluhintse, de manera que la professò seguia ab molta catxassa. Per últim, lo rector va perdre la paciència, y aixussant al que duya 'l Sant Cristo perque passés davant, deixant als armats à retaguardia, va armarse la de Déu es Cristo, es à dir, una verdadera baralla, à conseqüència de la qual, la divina imatge va perdre la corona d' espinas. No 'ls sembla que aquesta escena es molt propia per aixecar los sentiments religiosos?

... Lo rector de Gerri de la Sal té un odi mortal á las cadiras, no á las qu' ell lloga, sinó á las que 's portan los feligresos enemichs de contribuir al comers que ha montat lo referit rector en la sèva iglesia. Un dia va s'questrar totas las que las donas havian dut á la iglesia, preventint que la que volgués rescatarlas hauria de pagar un rai. Pero la quitxalla va entrar á la sagristia ahont las tenia depositadas, y sense més cumpliments cada hú se 'n va endur la sèva.

Lo divendres sant lo rector va apostarse á la porta de la iglesia, y encara no entrava una cadira anava prenenentla y depositantla en un confessionari. Per fi va trobar una dona que no se la va deixar pendre, y mentre lo rector estirava per un costat, la dona per l' altre, ab cada crit que l' iglesia semblaiva un mercat de Calaf. La dona era terca y va guanyar.

Lo pobre rector es á tan preocupat ab aixó de las cadiras, que un dia dinent missa hasta va descuidar de alsá 'l calzer. Ja ho diu lo refrà: «Qui pert lo seu, pert lo seny.»

MURMURACIONES.

COLOQUIS IMPOLÍTICHS SOBRE POLITICA.

NTRÉ cessants:

—Call! Mirí qué diu aquest periò dich.
—Qué? Veyám llegeixi...
—Parla de crissis ministerial...
—Corri, donchs; potser ara 'ns tocará 'l torn á nosaltres; llegeixi lo que diu.

—A veure: —La situació del ministerio es muy comprometida...» *¿Qué li sembla?*

—Continúhi, continúhi.

—... Se creé que pronto se verá obligado á dimitir, y en este caso...» *Eh! qué m' hi diu?*

—Per ara b', pero acabi depressa, que 'm fa venir salivera á la boca...

—... Y, en este caso, volverá á encargarse del poder...»

—Qui? *Cuyti, per mor de Dau!*

—... El señor Bratiiano.

—Bratiiano?... *No 'l coneix! Qui' es reformista aquest home?*

—Y qué ha de ser! Ara me 'n adono. *Sab d' ahont es aquesta crissis ministerial? De Rumania...*

—Ah!... *

Entre beyatas.

—Pues senyor, no 'n volia saber d' altre.

—¿Qué? ¿qué hi ha?

—Ara m' han dit que á dintre de la exposició hi haurá una iglesia.

—Será la de la Ciutadela...

—Nó senyor, nó; una nova de trinca, voltada de jardins, fonts y taules d' aigua ab sucre.

—¿Quin escàndol! *Y sab si hi dirán missa?*

—No ho sé, pero aquests liberals son capassos de tot, de tot... *Ja ho veu! Fer una iglesia al bell mitj del Parch, en un siti públich, en un lloc de recreo...*

—De tots modos, del mal le menos: jo estich ben content de que 'l Carnaval haja passat.

—Per qué?

—Perque hauria sigut molt possible que dintre d' aquesta iglesia baguessin arribat á ferhi balls de màscaras.

—Oh! Esperis... *encara no som al cap de vall!*

Entre un ministerial y un que no ho es:

—Vaja, ara callarán las malas llengüas.

—Callarán? *¿quinás?*

—Las que deyan qu'en Sagasta no cumpliria res de lo que va prometre...

—Ah! *Con que ha cumplert alguna cosa...*

—Si senyor; ja tenim matrimoni civil.

—Ja ho sab de cert! *Miri que després, en lloc de civil, no 'ns resulti municipal!*

—No senyor, nó; es una ley seria, avansada, democrática... En Martinez Campos l' ha negociada...

—En Martinez Campos? *Horrer! Aixís no será matrimoni civil...*

—¿Y donchs qué?

—Matrimoni... de pastelería.

Entre dos barcelonins: *

—Ja deu sapiguerò que ha marxat á Madrid.

—Ha marxat? *¿qui?*

—En Rius y Taulet.

—Ah! Ara comprench perque á Barcelona hi reyna tan silenci... *Es clar! Si ell es fora...*

—¿Que vol dir que mou escàndol?

—Ell? Nò: 'ls bombos que tot lo dia li van al darrera, alabantlo, posantlo als núvols, dihentli bene-mèrit, eminent, sabi, guapo, elegant, graciós y tot lo que 'ls vè á la boca...

Entre dugas donas: *

—Ha sentit lo que diuhen?

—Nó.

—Diu que anirém tan b'e.

—Ah! *¿si?*

—Lo diari ho porta.

—¿Qué porta?

—Que la reyna vè.

FANTÁSTICH.

¡ADIOS SUFRAGI!...

Si es vritat lo que fa corre
la prempsa ministerial,

ja podém ben despedirnos del sufragi universal.

Perque lo qu' ara 's projecta, segons lo que s' ha comprés, no es projecte ni sufragi, ni tè cap, ni péus, ni res.

Serà, si 's vol, lley de castas, broma que se 'ns vol jugar, mistificació política, bossal per fernes callar...

Pero anaré á dir sufragi d' aquest extrany bunyolet que ara cou lo ministeri per nosaltres!... *Cá barret!*

Tórnissen al llit, don Práxedes, créuim, tórnissen al llit: aixó que vosté vol darnos, no es res del que haviam dit.

Comensin per figurarse que en la lley que s' está fent hi haurá qui tindrà un vot, y altres que 'n tindrán cinquanta ó cent.

No serà, com sembla lògich y reclama la rabò, alló de dà' un vot per barba; tot s' ha arreglat molt mi!ò.

Lo projecte que 's prepara dirà aixis: —Veyám, vostes; *¿son nanos?* Un vot... y gracias. Son alts? Pues ne tenen tres.

¿Que gastan copalta? Poden votar quatre cops... y prou. ¿Que van en cotxe? Catorze. ¿Que son marquesos? Dinou.

—Eh, quina cosa més xusca ha inventat aquesta gent! Per fè una opereta cómica seria un bon argument.

Podrán bén bé escarrassarre en un dia d' elecció! Si aquest projecte prospera, tan se val votar com nó.

Ja poden tirà 'ls seus càlculs, ja poden està avinguts y teni á punt lo terreno ab tots los seus ets y uts...

—¿Qué 'n treuran de votá-unanims mil electors... dos mil... tres, si vè un elector que aboca més vots ell que tots vostés?

Ab lo sufragi que 's guisa y qu' està á punt de sortir, aixó y molts altres coses podran molt b'e succehir.

—Quin sufragi de camama! Quin sufragi de cartró! D' aixó se 'n diu fer brometa y riure's d' una nació.

Sempre havém pensat, don Práxedes, que 'l que toca de vosté, los que volém democracia no 'n debém esperar re.

Pero no 'ns podíam creure que tingües l' extrany humor de volgué vení á endossarnos pildoras d' aquest tenor.

—Prometre ab tantas agallas lo sufragi universal, y sortí ab aquest enredo tan cursi y tan garrafal!

Vosté 'ns vol doná' un camelo; pero no de tenir present que *donde las dan las toman*, y devegadas... *m' entén?*

Vagi seguint la comèdia, que al se al cap-de-vall del sach s' hi trobaran las éngrunes y... ja sentirém lo crash!

C. GUMÀ.

J. C. SORNI.

Era una de las figuras més interessant del partit republicà.

Contava 75 anys y havia nascut á Valencia en 1813, de una família liberal. Al any 1837 ja figurava entre 'ls demòcrates valencians y exercia ab molta intel·ligència la carrera del foro.

Enviat a les Constituyents de 1854, fou un dels 19 diputats que votaren contra la monarquia. Sòrt als brillants oferiments qu'en aquella ocasió li feyan los partits monàrquics, un cop disolts aquelles Corts, se 'n tornà á Valencia, ahont trallà á sempre pèl triomfo de la democràcia.

Ab la revolució de 1868, á la qual contribuí ab eficacia, tornà de nou al Parlament, separantse del seu gran amic Rivero, quan aquest se decidí en favor de la monarquia. Sorní professà sempre idees republicanes. En lo període de 1873, desempenyà una vicepresidència de la Constituyent y més tard la cartera de Ultramar.

Enamorat de sos ideals, republicà federal de tota la vida, y enemich acèrrim del motí y del desordre, tan com partidari convensut de la evolució pacífica de las idees, no experimentà en sa llarga vida un sol defalliment, y fins poch ans de caure malalt, vingué consagrant sos esforços y sa intel·ligència á la direcció del partit.

Trallà molt, fòra sempre un home senzill y ordenat, y ha mort pobre.

Al desfilar lo seu enterro, al qual hi assistí un pú-

blic numerosíssim de totas las classes socials, tothom, inclús los seus adversaris polítichs, exclamava senyalant la caixa:

—Ha mort un home honrat.

J.

NA notícia de Alemanya, que demonstra la facilitat ab que 's descomponen las grandeses, fins en los pobles més pagats de la seves glòries.

«Un senyor comprava pomes y la venedora n' hi endossava una de podrida.

Lo comprador volia tornarli; pero aquella va dirli:

—Guàrdila, home, guàrdila, y li servirà per tirarla á la inglesta quan vingui á Berlin.

L' inglesta es la esposa del actual emperador, que á pesar de professar tendències liberals, té escassas simpatias en aquell poble acostumat al freno, á l' espuela y al fuelt.

En Gamazo dona cada disgust á n' en Sagasta que canta 'l credo.

Ab aixó de la lliga agraria, al pobre D. Práxedes, la gasofia del pressupost se li torna cada dia més agre.

Y ademés, succeix lo que diu un periódich:

«Los gamacistas no van en busca dels agricultors.

»Sinó en busca de las cullitas.»

Un capellà de Santander va fundar una nova religió; titulada católica, apostólica y espanyola.

Y com á inventor de aquest nou sistema de pregat á Déu, va nombrar-se bisbe á si mateix.

Ara b' ¿saben lo que ha succehit?

Que las autoritats l' han ficat á la presó, y 'l jutje per concedirli la llibertat provisionalment, li demana fiansa la friolera de 100,000 pessetas.

Es lo que podrá dir lo apóstol de la Iglesia católica apostólica y espanyola:

—Si jo tenia cent mil pessetas y la camisa neta, per ventura 'm dedicaria á inventar novas religions?

Diu *El Liberal* de Madrid qu' en Sagasta está d' acort ab en Cánovas per entregarlo prompte 'l poder.

En Cánovas va entregarlo á n' en Sagasta; just es qu' en Sagasta li torni.

La política monàrquica pot reduhirse á la següent expressió.

—Fassi 'l favor de aguantarme aquest farsell.

El Centro ultramarino es una societat que hi ha aquí á Barcelona y que l' altre dia va commemorar ab un àpat la sèva constitució, pronunciantse alguns brindis com es natural en semblants cassos.

Portà la paraula de la societat lo seu president, signant qu' eran excluïts de l' associació 'ls individuos que venguin aliments sofisticats.

Y á continuació va brindar... ¿qui dirian?

Un representant de D. Cristino Martos.

Lo qual demostra que si 'l *Centro ultramarino* no admés los aliments sofisticats, quan se tracta de la política sofisticada, fa 'ls ulls grossos.

L' arcalde ha disposat que 'ls Encants siguin traslladats á un altre punt ahont no 'ls vegin los forasters que vinguin á vistarnos durant las próximes festas.

Protesto en nom de las institucions més antigues de la ciutat dels comptes.

L' arcalde tem lo que podrían dir los forasters; pero jo opino que davant dels Encants...

Res, s' hi encantarien.

—L' Exposició ja s' ha obert.

—Pero no està acabada.

—Si senyor.

—Que 'm contará si ara 'n vinch.

—Donchs si ara 'n vé, vosté sabrà que 'ns exposavam á fer un paper ridicul... y ja l' hem fet.

</div

Hi havia en un poble un rector que tot sovint pujava a la trona y atacava al arcalde.

Un dia l' autoritat popular va resoldre respondre als attachs del rector, y a tal efecte, aixis que aquest acabava 'ls seus sermons, feya recorrer al nunci los carrers del poble fent la següent crida:

«En nom del Sr. Arcalde constitucional, tot lo que acaba de dir lo rector, es mentida.»

D. Jaume va benehir l' *Hôtel Internacional*, y al vespre va soparhi.

Mes clar: al demati va obsequiarlo ab un raig d' aigua beneyta; al vespre va incensarlo ab una tanda de glopas de fum de tabaco.

A últims de la senmana passada á Madrid va nevar copiosament.

Y la neu va conjelarse.

A pesar de lo qual, en Sagasta no va caure.

Y no va caure perque no va reliscar.

Y no va reliscar perque no va sortir de casa.

Quan néva s' ajéu.

—Y quan no néva?

—S' hi tomba de l' altre costat.

En un dels últims consells de ministres s' ha tractat de presentar un projete de lley per la supressió de las *primas*.

Casi, casi valdria més presentarne un altre que tendís á la supressió dels *primos*.

Si bé qu' en aquests cas quedaria suprimida la casi totalitat dels espanyols.

Lo Sr. Puigcerver assegura que 'ls próxims pressupostos donarán un *superábit*.

Díalech:

—Qué vol dir *superábit*?

—Que sobrarà alguna cosa.

—En efecte, sobrarà una persona.

—Qui?

—L Sr. Puigcerver.

—Fins ara D. Francisco s' havia dedicat á posar primeras pedras.

—Y ara?

—Ara nó: ara s' dedica á una tarea més sólida.

—Qué pot haverhi més sólit que una pedra?

—Qué? Un ápat.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*Im-pre-si-ò.*
2. MUDANSA.—*Puch-Buch-Such-Duch-Ruch-Lluch-Cuch.*
3. TRENCÀ-CLOSCAS.—*Sagunto.*
4. CONVERSÀ.—*Passabola.*
5. GEROGLÍFICH.—*A un llest un prest.*

Han endavinaat totas las solucions los ciutadans Pau Parrot, Un Demòcrata, Mira-miarons; 4 L. S. Genaro, Teranyina Sarralena, Tres Estudiants, Pen Ramogosa y Geroni de la Bordeta; 3. Xafa-gats. Un Llassero y Un del Baix Ampurdà; 2 Marieta maca y 1 no més Japet de l' Orga y Clàrs-riod.

XARADA.

Dijous al matí ma vinhina la Rosa devia ballar lo que s' diu, l' alegria, pues quarta al revés la prima-segona trobà un plé total de terça-quart-quinta que s' creu que hi havia més d' una tres-dugas; puig are, va quarta-segona y bonica, ó siga al revés de lo qu' ella antes duya y sempre segueix las tres-cinch del dia.

AMOROSA.

Fixinse bē en una cosa:
lo diumenge de Total
sigui any comú ó bē bisest,
dintre 'l mes de tot s' escau.

E. CASELLAS.

TRENCA-CLOSCAS.

FERNANDO ADOLF.

Formar ab aquestas lletres lo nom de un carrer de Barcelona.

TOROS DE VEURAYGUÀ.

TERS DE SÍLABAS.

Primera ratlla vertical y horisontal: objecte de dibuix.—Segona: en lo billar.—Tercera home científich. E. CARDONA.

GEROGLÍFICH.

KIEN	Nom
	Ira

KI	EN
----	----

ROMÀ ESPINAT.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans B. A. Mistela, Clarossiab, Un Llassero, L. S. Genaro, J. Vilagrana, Un jove de les R R R, R, Isidor Nas, E. M. Llauner, Matuner, Net de Otger, Un Pelegrí, Llapis; Amadeo, A. Zamora de Reus, Pésol Garrofí, E. Molas, Pau Pelgrim, Pepet de la Rossa, J. Uson, Quin toro, F. Sala, Júpiter, J. Boldú, Rosa Col y Flo, E. Casellas, Un Sarauista, Mut Xerrayre y J. Abril: *Lo que 'ns en-vian no ja per casa*

Ciutadans A. Gibert, Japet de l' Orga, Xafa-gats, Geroni de La Bordeta, Pep Ramogosa, Teranyina Sarralena, Tribulacions, F. Pons, R. Castella, Cartipas, Marangy, J. T. Anguila, S. U. S. T., A. Rerruch, J. S. y P., Toros de Veurayguà, Saldoni de Vallicarca, L. Lopez y Lopez y Enrich del Carril: *Insertaré un alguna cosa de lo que 'ns remeten.*

Ciutadans Petons: De las poesias la primera es fluixa, y l' altre no es ben hé del género del periódich. Ja sab que nosaltres preferim lo humoristich.—D. Mont: Aprofitaré una cantarella y un acudit. La poesia es massa verda.—Picio Adam y C. A.: La de vosté encare que ben versificada es molt fluixa.—A. Rossell: Los sonets estan béis.—A. Piera: La poesia de vosté s' aprofitara.—A. Canoa: Lo que 'ns diu ja varem dirlo en un suelto.—J. Baucells Prat: Va bastant hé.—F. Dedi: En l' articile hi ha bonas condicions; pero es molt ordinari. Escrigui alguna cosa més adequada.—A. de la Guarda: Pot aprofitarse casi tot.—S. del Palau: Lo de aquesta senmana no va tant hé com altres vegadas.—S. Nuñez Bey: Envihi cosas originales ab preferencia a traduccions.—J. Cap: Verdaderamente, la poesia no l' hem entesa: los sonets tenen versos mal acentuats y collosos.—Pallaringas: Del mateix defecte adoleix lo seu: los epigramas son massa grossos.—T. C. (Castellar): La noticia no es de la índole del periódich.—F. de P. Juanico: Miraré un complaire'l.—E. V.: L' un sonet va be; l' altre no 'ns agrada tan.—Emilia: Los versos son incorrectes.—Paquito: Y 'is de vosté son massa grossos.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro. 21 y 22

LO NOSTRE PÁ DE CADA DIA.

No s' ha obert l' Exposició conforme estava anunciat;

pero s' han obert en cambi grans botellas de Champany.